

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2313/2025
15.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Спасић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Дирекција за развој и изградњу града Враћа“ – у ликвидацији, кога заступа Градско правобранилаштво града Враћа, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 888/2025 од 23.04.2025. године, у седници одржаној 15.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 888/2025 од 23.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 888/2025 од 23.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Враћу П1 670/2024 од 24.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике од исплаћене до припадајуће зараде за период од 19.09.2013. године до 19.09.2016. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости, до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2013., 2014., 2015. и 2016. годину, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, почев од доспелости, до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 271.125,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 888/2025 од 23.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, и потврђена и првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке,

преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке, тако што је обавезан тужилац да туженом, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 256.062,5 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом, применом одредби материјалног права, цитираних у нижестепеним одлукама, на основу утврђеног чињеничног стања, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, исплати разлику зараде за тражени период и неисплаћени регрес за спорне године, код утврђеног да је тужени јавно предузеће и корисник буџетских средстава, због чега није могуће применити корективно правило из члана 8. став 2. Закона о раду. Према датим разлозима, тужени је као јавно предузеће, чији је оснивач јединица локалне самоуправе, у свом пословању, које обухвата обрачун и исплату зарада, ограничен императивним одредбама садржаним у Закону о јавним предузећима, Закону о буџету, Закону о буџетском систему, Закону о утврђивању максималне зараде у јавном сектору, Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава и Уредбама Владе Р. С., а пословање јавног предузећа има свој основ и оквир у донетом Програму пословања на који сагласност даје оснивач.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда о императивној примени Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није

дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 04.11.2016. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 1.494.539,60 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**